Sünnet'e Muhâlefetin Yaygın Bir Örneği

Sünnet'e Muhâlefetin Yaygın Bir Örneği
'Câhillerden birçoğunun yaptığı şeylerden biri de farz namaz ile nâfile/sünnet namazı birbirlerinden şer'an emredildikleri bir ayırma ile ayırmamalarıdır. Tam aksine farzın selâmı ile nâfile/sünnet namazın ihrâm tekbîrini birleştirirler.
Dünyanın uzak köşelerinden pek çok kimseyi hac mevsiminde böyle yaparken gördüm. Farzdan selâm verir vermez oturdukları yerde kalkıp hemen nâfile/sünnet namaza –onunla farz arasında hiçbir ara vermeksizin- tekbîr alıyorlar. Bu hususta onları reddeden ve Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in emrine muhâlefetten alıkoyan hiç kimseyi de görmedim. Hâlbuki Müslim Sahîh'inde Ebû Dâvûd da Sünen'inde 'Umer İbni Atâ ibni Ebi'l-Hivâr'dan şöyle rivâyet etmiştir: Nâfi' İbni Cubeyr onu Sâib İbni Yezîd'e –İbni Uhti Nemr- göndererek, Muâviye'nin namaz kılarken kendisinde gördüğü durum hakkında bilgi istedi. Sâib de şunları söyledi: Evet, Muâviye ile birlikte maksûrede cuma namazı kıldım. İmam selâm verince ben olduğum yerde ayağa kalkıp cumanın sünnetini kıldım. Muâviye evine gidince bana haber gönderip çağırttı ve şunları söyledi: Bir daha öyle yapma. Cuma namazını kıldıktan sonra biriyle konuşmadıkça veya mescidden çıkmadıkça namazına bir başka namaz ekleme. Zira Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize, konuşmadıkça veya mescidden çıkmadıkça farz namaza bir başka namazı eklememeyi emretti.
Şeyhulislâm Ebu'l-Abbâs İbn Teymiyye rahimehullah şöyle der: «Sünnet olan, cumada olsun başka vakitlerde olsun farz ile nâfile/sünnetin aralarını birbirinden ayırd etmektir. İbâdet ile ibâdet olmayanın birbirinden ayırd edilmesinde olduğu gibi bunda da farz ile farz olmayanın birbirinden ayırd edilmesi hikmeti vardır.'

Muhaddis Şeyh Hamûd b. Abdillah et-Tuveycirî (vefâtı: 1413 hicrî) Ğurbetu'l-İslâm (2/717)